Położenie

Położenie geograficzne Suchej Beskidzkiej: 19°29code2utf('39',0) E - 49°44code2utf('39',0) N 50 km SW od Krakowa, przy ujściu Stryszawki do Skawy.

Pod względem fizjograficznym teren położony jest w makroregionie Beskidów Zachodnich i mezoregionie Beskidu Makowskiego. Makroregion Beskidów Zachodnich cechuje się pod względnymi wysokościami sięgającymi od 300 do 800 metrów.

W użytkowaniu ziemi przeważają lasy i łąki górskie choć na spłaszczeniach denudacyjnych i terasach rzecznych występują również pola uprawne. Zależnie od wysokości poszczególnych grup górskich można wyróżnić od 2 do 5 pięter krajobrazowych.

Mezoregion Beskidu Makowskiego, zwanego również Beskidem Średnim, składa się z 3 członów przedzielonych dolinami Raby i Skawy: na zachód od Skawy są to Pasmo Pewelskie (766 m n.p.m.), Łazek (871 m n.p.m.) i Solisko (858 m n.p.m.), między Skawą i Rabą pasemka o wysokości 700-900 m (Koskowa Góra 874m n.p.m.), na wschód od Raby - Łysina (912 m n.p.m.).

Do wysokości 550 m n.p.m. występują umiarkowane ciepłe lasy pogórza. okolice Suchej Beskidzkiej prawie całkowicie (za wyjątkiem partii szczytowych) leżą w tym piętrze krajobrazowym. Najsilniej zaznaczającymi się procesami krajobrazotwórczymi są: procesy antropogeniczne, akumulacja rzeczna, osuwanie i osadzanie, wietrzenie chemiczne. W średnim stopniu zaznacza się wpływ:sufozji, deflacji, akumulacji eolicznej. Mały wpływ na krajobraz: wietrzenie fizyczne, procesy kriogeniczne, soliflukcja okresowa, spłukiwanie, erozja rzeczna. Powyżej 550 m n.p.m. występują krajobrazy górskie. Najniższe ich piętro (do wysokości 1100 m n.p.m.) stanowi tzw. regiel dolny, czyli formacja lasów bukowo-jodłowych. Stosunki hydrologiczne i glebowe są tu podobne jak w typie wyżynnym krzemianowym, tzn. współczynnik odpływu jest duży zwłaszcza na mało przepuszczalnych skałach krystalicznych i wszelkiego rodzaju łupkach. Wody gruntowe występują płytko w warstwie zwietrzeliny. Podstawowymi gatunkami gleb są gleby gliniaste, ilaste i pyłowe. Na gliniasto□ilastych pokrywach i zwietrzelinach skał fliszowych wytworzyły się gleby brunatne kwaśne. Wykazują one kwaśny odczyn w całym profilu glebowym (pH poniżej 5,0). Są one mało zasobne w składniki pokarmowe dla roślin, co powoduje ich małą przydatność rolniczą. W obszarach leśnych stanowią one siedliska dla zbiorowisk lasów mieszanych lub borowych.Do głosu dochodzi tu wpływ klimatu wyrażającym się wyraźnym spadkiem temperatury, wzrostem opadów, skróceniem okresu wegetacyjnego, dłuższym trwaniem pokrywy śnieżnej. Lasy przeważają tu nad polami uprawnymi.

Rzeki rejonu Suchej Beskidzkiej cechują się występowaniem okresu wezbrań i powodzi letnich. Wezbrania mają charakter opadowo rozlewowy i występują najczęściej w sierpniu.

Zlewnia rzeki Skawy powyżej punktu pomiarowego w Suchej Beskidzkiej ma powierzchnię 468 km2. Punkt ten położony jest na wysokości 324,04 m n.p.m.

Najcenniejszą przyrodniczo częścią powiatu suskiego jest Babiogórski Park Narodowy, formalnie zatwierdzony w 1954 roku (obszar BPN stanowił przedmiot ochrony już przed II wojną światową). Powierzchnia Parku wynosi 1734 ha (z tego 410 ha leży na terenie gminy Lipnica Wielka, powiat nowotarski). Najwyższe szczyty pasma Babiej Góry to Diablak (1725 m. n.p.m.) i Mała Babia Góra (1517 m. n.p.m.). Roślinność BPN wykazuje układ naturalnych pięter klimatycznych: regiel dolny z lasami mieszanymi, regiel górny borów świerkowych, piętro kosodrzewiny, piętro muraw alpejskich. Wśród zasobów flory dominują kwiaty - ponad 700 gatunków, ok.200 gatunków mchów, 200 gatunków porostów, 100 gatunków wątrobowców, 100 gatunków glonów. Zasoby fauny reprezentowane są tutaj min. przez rysia, jelenia, głuszca, cietrzewia.W 1977 roku Babiogórski Park Narodowy został uznany przez UNESCO za rezerwat biosfery.